

*Domov důchodců Ústí nad Orlicí
Cihlářská 761, 562 01 Ústí nad Orlicí*

MĚSÍČNÍK

**DOMOVA DŮCHODCŮ
Ústí nad Orlicí**

5. číslo/ Květen 2022

Po přečtení, prosím, předejte dalšímu obyvateli!

Milé čtenářky, milí čtenáři,

V měsíci květnu, jak napovídá jeho jméno, všechno kvete. Zlatý déšť, tulipány, nakonec i jabloně, hrušně, třešně a pod nimi si ráda hraje májová koťata.

V tomto měsíci kvete i láska. Kdysi mládenci stavěli děvčatům pod oknem májku, stužkami zdobený stromek, aby jim dali najevo, že je mají rádi.

Druhou květnovou neděli slavíme Svátek matek.

Květnový Měsíčník bude plný lásky, líbání a úsměvů. Květen však také patří Mistru Jaroslavu Kocianovi a se svou osobní zkušeností s ním nás seznámí paní Marie Sikorová.

Sluníčkové jarní dny a hezké počteníčko Vám přeji

Eva Plívová a Dana Matoušková

Vaše sociální pracovnice

Co nás čeká v květnu

BRAMBORÁČKOVÉ HODY – termín bude upřesněn podle počasí, sledujte nástěnky, poslouchejte Domovský rozhlas.

25. 5. od 14.00 - BETLÉMSKÉ SVĚTLO – pojd'te s námi za kulturou, vyrazíme do kina (Roškotova divadla). Nenechte si ujít českou komedii Jana a Zdeňka Svěrákových. Komédie mapuje otázky běžného lidského života s nadsázkou a humorem, vychází z psaných povídek Zdeňka Svěráka.

Stále také můžete navštěvovat pravidelný program:

V pondělí: promítání a jóga

V úterý: skupinové cvičení a čtení na pokračování

Ve středu: Výtvarná hodinka nebo společenské hry, canisterapie a aromaterapie

Ve čtvrtek: Wellness a hudební hodinka

V pátek: Čtení na pokračování

V sobotu: Mše svatá

Informace z kuchyně

Stravování seniorů je velmi důležité téma, kterému věnujeme v našem Domově velkou pozornost.

Vyvážená a správná strava může u starších lidí zajistit předcházení mnoha problémům. Např. nedostatek bílkovin vede k úbytku svalové hmoty a úbytek svalové hmoty k dalším problémům a komplikacím. Dodržováním vyváženého a pestrého jídelníčku můžeme těmto potížím předcházet.

Z tohoto důvodu jídelníček připravuje klinická nutriční terapeutka, odborný zdravotnický pracovník, který garantuje, že jídelníček je sestavený tak, aby vyhovoval všem dietám i obyvatelům, kteří dietní omezení nemají. Navržen je tak, aby svou pestrostí a vyvážeností živin, vitamínů a minerálních látek byl rozložen do čtyř denních dávek bez dopoledních svačín, u diabetiků do pěti (druhá večeře).

V jídelníčku budou zařazena také nová jídla nebo možná pouze nové názvy. Abyste věděli, co si pod názvem představit, dáme na nástěnky skladbu surovin nebo potravin, z kterých jsou připraveny.

Důležitý je také správný pitný režim. Bílá káva už se nebude po snídání vylévat, ale bude Vám k dispozici ve džbánech na kuchyňkách, stejně tak studený nápoj (např. džus, ochucená

voda s příchutí bylin, citronu,..), který je už od rána pro Vás k dispozici v jídelně, bude po obědě ve džbánu na kuchyňkách. Čaj zde bude dostupný po celý den, barely na čaj se budou vymývat až v nočních hodinách.

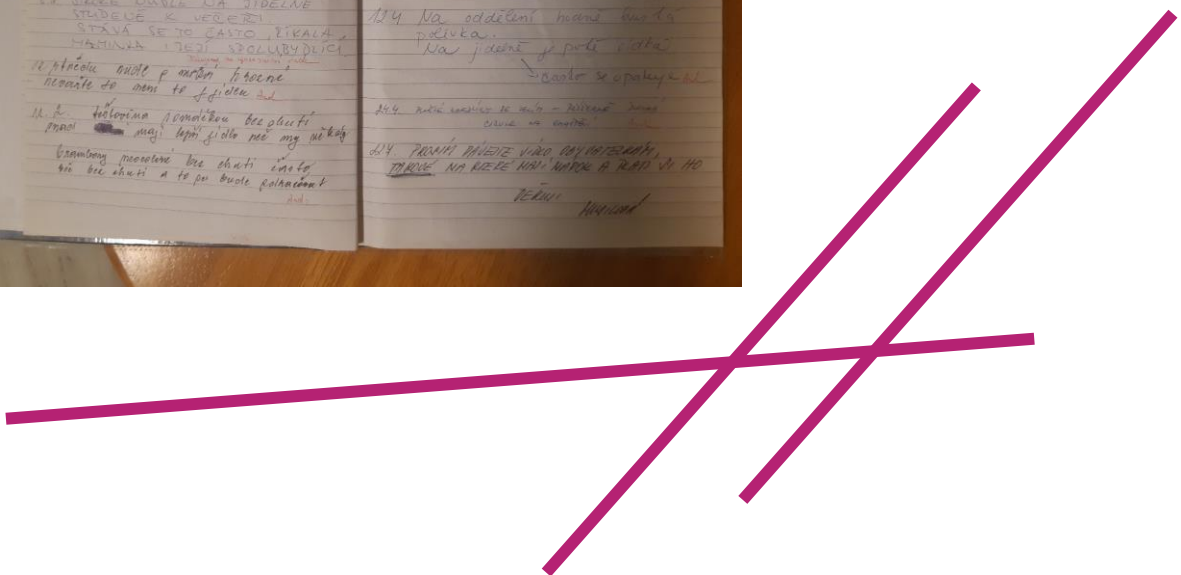
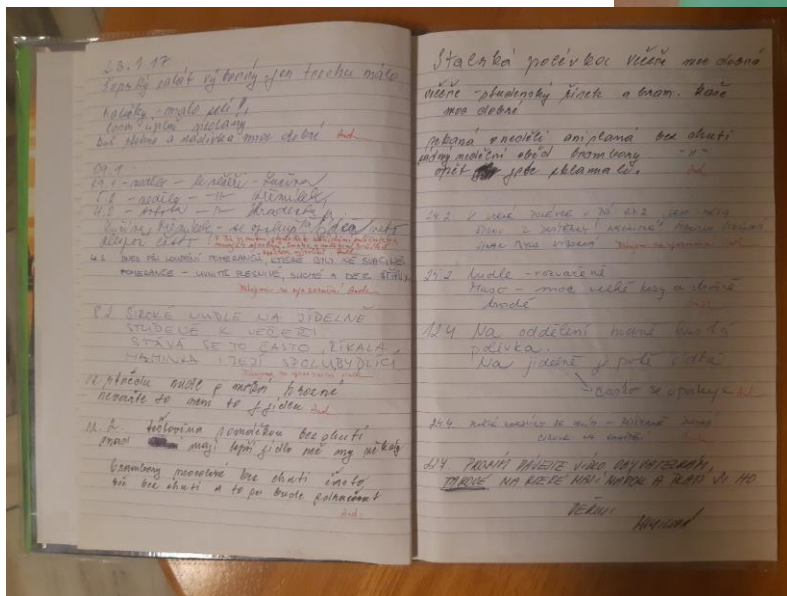
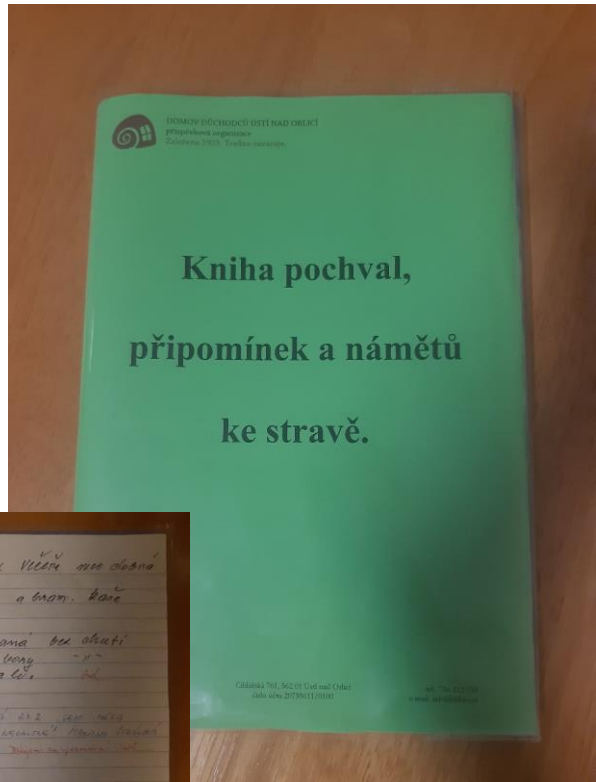
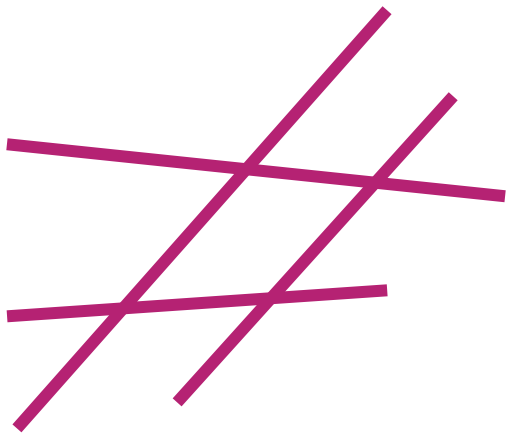
Není v našich silách a možnostech vyhovět chutím a nárokům všech 144 klientů, takové cíle by byly nereálné. Ani my zaměstnanci se mnohdy neshodneme, někdo nemá rád maso, jiný zase sladká jídla.

To však neznamená, že nás Vaše názory nezajímají, naopak. Každý měsíc se koná stravovací komise, které se účastní zástupci vedení - vrchní sestra R. Hegrová, vedoucí přímé péče R. Tipeltová, vedoucí kuchyně L. Kastelíková, nutriční asistent V. Kročková, dále zástupci přímé péče - stravovací asistenti R. Krejčířová, R. Stejskalová, K. Pospíšilová a také zástupci obyvatel p. S. Dolečková a p. F. Velínský. V současné době oslovujeme další klienty, kteří by měli zájem o členství ve stravovací komisi.

Pokud budete chtít cokoli sdělit, můžete prostřednictvím obyvatel, kteří Vás ve stravovací komisi zastupují, prostřednictvím vrchní sestry, nutriční asistentky. Využívejte knihy pochval, připomínek a námětů ke stravě, které každý měsíc stravovací komise vyhodnocuje.

(Pozn. Děkujeme za pochvaly, kterých je také dost a motivují nás do další práce).

Ve spolupráci s vrchní sestrou a nutriční asistentkou pro Vás informace připravila Mgr. Miluše Kopecká, ředitelka

Pranostiky na květen

- ✓ Studený máj, v stodole ráj.
- ✓ V máji nemá pastýři uschnout hůl.
- ✓ Chladno a večerní mlhy v máji, hojnost ovoce a sena dají.
- ✓ Když máj vláhy nedá, červen se předá.
- ✓ Když se v máji blýská, sedlák si výská.
- ✓ Májová voda vypije víno.
- ✓ Májová vlažička - naroste travička; májový deštiček - poroste chlebiček.

Svatý Florián, patron hasičů býval římský voják, který tajně přestoupil na křesťanskou víru. Na obrazech ho často vidáme, jak hasí hořící kostel. Na jeho svátek by nemělo být moc větrno – *je-li o dni svatého Floriána veliký vítr, jest toho roku mnoho ohňů*, praví lidová moudrost. Svatého Floriána v kalendáři nenajdeme, schovává se pod jménem Květoslav (4. 5.), což je český předklad jeho latinského jména.

Pankrác (12. 5.), Servác (13. 5.), Bonifác (14.5.),

Žofie (15.5.). Tyhle tři mrzouty neměli sedláci rádi. Volávali na ně: “ *Pankráci, Serváci, Bonifáci! V máji jste nemilí*

chlapíci!“ V patách těchto chlapíků se plíží jejich protivná kuchařka Žofie, která nemá v oblibě květy.

Mezi 10. květnem a 13. červnem křesťané slaví další

svátek – *letnice*. Hod Boží svatodušní připadá na čtyřicátý den po Velikonoční neděli. Připomíná křesťanům den, kdy Bůh seslal na apoštoly Ducha svatého v podobě ohnivých jazyků. Tím způsobil, že dokázali mluvit všemi cizími řečmi, dorozuměli se úplně s každým a mohli dále šířit Ježíšovo poselství. Na Moravě se touto dobou pořádá jízda králů, slavnost, při níž vesnicí projíždí nádherný průvod mládenců na koních, kteří mají mezi sebou krále, chlapce v ženských šatech.

Protože svatodušní svátky jsou pohyblivé, pranostika nám radí dvě zcela opačné věci: *O svatém duše chod' ještě v kožiše,* ale také *Na svatý*

Duch do vody buch! Takže si vyberte.

Úsměv na tváři

Veřejně projevovaný úsměv patří k naší kultuře od dávných dob. Jen si vzpomeňte, když jste byli děti a maminka se na Vás hezky usmála. Každé dítě si tento moment zapsalo do srdce a podvědomě si přálo, aby se na něj maminka usmívala pořád. Úsměv je projev lásky, sounáležitosti a hlavně radosti, která je nakažlivá (v dobrém, slova smyslu). Když se člověk směje, jeho rty se pootevrou a koutky úst jsou roztaženy do stran. Oči při úsměvu laskavě září. Avšak první, co vnímáme, jsou ústa. Málokterý člověk umí projevovat radost pouze očima. Uvědomte si, jak důležitá je tvář, mimika a jak cenný a nenahraditelný je úsměv na rtech. Zrychlující tempo, které lidstvo hnalo stále vpřed v rekordním čase, bylo náhle zastaveno. Varování, připomínání, přírodní úkazy, nic nebylo člověku dost, aby se zastavil. A najednou se stalo, že se vše zastavilo, abychom se mohli znovu nadechnout a jít vstříc novým začátkům. Úsměv je skrytý, doteky a blízkost omezena, proč se to stalo? Je to důrazný signál, abychom se navrátili k našim kořenům a využívali všeho, co nám Matka příroda nabízí. Žijte s úsměvem a v objetí. Žijte tady a teď. Zbytečně nenahližejte přes plot, co na Vás čeká.

Máj – lásky čas

Láska je stará jako lidstvo samo. Mezi muži a ženami to vzájemně jiskřilo od počátku věků, Amorovy šípy létaly mezi antickými bohy i obyčejnými smrtelníky.

Pomineme-li, že nás od prvního nadechnutí na světě bezmezně milují naši rodiče, poprvé se s láskou setkáváme jako děti v pohádkách. Ale ne vždy to končí šťastně. Z lásky dokáže člověk mnohé, ale někdy se bohužel prvotní vášnivý cit po zklamání nebo zradě může změnit až v nenávist. Nic to nemění na skutečnosti, že láska je nejmocnějším citem v našich životech. Její podoby jsou různé a stejně tak její projevy.

Oldřich a Božena

Do doby nejstarších dějin naší země spadá příběh odehrávající se v kulisách bratrovražedného boje Jaromíra a Oldřicha z rodu Přemyslovců v 10. století. Šlo v něm kromě rozdělení území především o dědictví trůnu. Ani jeden z nich neměl potomka. Oldřich proto zavrhl neplodnou manželku a z lože nemanželského s milenkou Boženou zplodil syna Břetislava. Boženu kníže nenašel u žádného dvora, ale na cestě z lovu u řeky při praní prádla. Přestože byla obyčejnou venkovankou a navíc vdanou paní, kníže ji neváhal učinit svojí novou ženou.

Porodila mu vytouženého syna Břetislava, který po něm usedl na pražský stolec jako obnovitel přemyslovské slávy a moci.

Břetislav a Jitka

Břetislav byl jediným potomkem knížete Oldřicha, ale synem nemanželským. To znamenalo, že si své místo na slunci musel tvrdě vydobýt. Měl to být dobrý sňatek s urozenou dívkou z významného rodu. Vybrali mu Jitku z německého šlechtického rodu. Rozhodl se ji unést z kláštera. Podle kronikáře Kosmase byl únos „*krvavý masakr*“, *ale Břetislav s Jitkou dorazil bezpečně k otci, který je poslal vládnout na Moravu do Olomouce. Měli pak pět dětí...* ‘Po Oldřichově smrti v roce 1034 se Břetislav s úspěchem chopil vlády v celé zemi.

Othello a Desdemona

Maur (černochoch) si vzal za ženu Desdemonu, urozenou krásku bílé pleti, což nebylo v 16. století myslitelné. Othello byl sice uznávaný občan a úspěšný vojevůdce, ale za zetě by si ho nikdo nepřál. Desdemona si prosadila svou vůli, protože ho velmi milovala. Narážky na jeho barvu pleti, intriky, a různá nepodložená tvrzení o cizoložství a nevěře jeho ženy v něm vyburcovaly žárlivost. I když byl do své ženy bezmezně zamilován, vlastnoručně ji uškrtil a sám sebe probodl dýkou.

Básník Goethe a jeho múza Ulrika

Goethe pobýval v roce 1821 v Mariánských Lázních, setkal se se sedmnáctiletou dívkou Ulrikou von Levetzow a zamiloval se do ní. I když mu v té době bylo už sedmdesát dva let, byla jeho poslední láskou. I když jí nebyl lhostejný, na matčino naléhání ho odmítla, ale sama se již nikdy nevdala. Všechny milostné dopisy nechala přes svou smrti spálit.

Šťastná láska Zátopkových

Osudy milenců nejsou jen smutné. Příběh harmonické vzájemné lásky a úcty prožili atleti Dana a Emil Zátopkovi. Byli manželé dlouhých 52 let. Emil Zátopek zemřel již v roce 2000, paní Dana ho přežila o 20 let a skonala v úctyhodném věku 97 let v březnu roku 2020. Manželství Zátopkových je zajímavé z mnoha důvodů. Oba se narodili ve stejný den i rok a oba získali ve stejný den v roce 1952 na olympiádě v Helsinkách zlaté medaile. On jako běžec, ona jako oštěpařka. Vzali se už o čtyři roky předtím. Bydleli spolu v domku v pražské Troji, neměli děti, ačkoliv si je moc přáli. Manželství bylo i tak spokojené a šťastné, i když oba přiznávali krize, včetně letmých nevěr. Jak paní Dana s oblibou říkala, manželstvím se prosmáli a vše brali s humorem. Že by to byl návod na šťastný vztah?

Květnové líbání

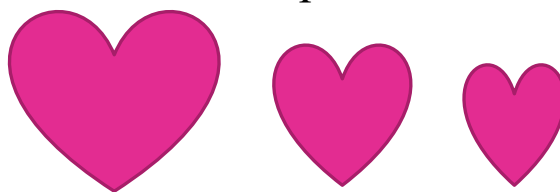
První květen je s láskou spojován již od nepaměti. Už ve starověkém Římě se slavil svátek, který se nazýval Floralia a byl zasvěcen bohyni jara a plodnosti Flóře. Je zajímavé, že tuto bohyni za svou patronku považovaly i prostitutky. Ale tento den je i v dalších starověkých a raně středověkých kulturách spojován se zamilovanými. Zamilované dvojice na 1. máje vyhledávají rozkvetlou třešeň, aby se pod ní políbily. Tento zvyk je v Česku hodně rozšířený a drží se zuby nehty na výsluní, a to i přes agresivní mediální protežování svátku svatého Valentýna. Zřejmě je to proto, že je to prostě milý zvyk a také ukazuje spojení člověka s přírodou. A lásky není nikdy dost!

Kdes se vzal zvyk prvomájového líbání

Možná Vás to překvapí, ale kde se vzal zvyk líbat se na 1. máje pod rozkvetlými stromy, se vlastně s jistotou neví. Je možné, že polibek byl odměnou dívky chlapci, který jí postavil v noci na prvního máje před domem májku. Proto se dodnes v některých oblastech líbají páry ne pod třešňí nebo jabloní, ale pod břízou, protože tam bývaly májky právě z břízek (uvádějí autoři knihy *Hovory a hrátky se zvyky a svátky* Petr Kukul a Jan Vinduška).

Symbolika zvyku líbání pod rozkvetlým stromem by se ale dala vyložit tak, že kvetoucí strom je připraven k plození, což jsou vlastně i zamilovaní lidé. Podle některých pramenů je tento zvyk starý zhruba jen sto let, podle jiných je tu už od středověku. V křesťanské době však byl polibek považován za velmi intimní a pod třešni se tak směli políbit jen ti, jež měli před svatbou. O polibku pod rozkvetlým stromem se říká, že dívce zajistí krásu na celý rok. Pokud však pusu nedostane, uschne.

První máj a májky

S 1. májem je dodnes nerozlučně také spjato vztyčování májek. V předvečer dne se mladíci ze vsi vypraví do lesa a vyberou krásný vzrostlý strom (jedličku, smrček či borovičku), který do druhého dne promění v májku. Osekají z něj větve, oloupou kůru a špičku ozdobí věnci, šátky, květinami, pentlemi a fáborky. Pak májku vztyčí a celou noc ji hlídají, protože „nepřátelé“ z vedlejší vesnice touží jejich májku podříznout a ukrást. A to by byla pořádná ostuda. Kromě těchto obecních májů, které se stavějí na návsi, vztyčují někdy mládenci menší májky – vyzdobené břízky – před domy svých dívek.

Nejstarší známý doklad o stavění májky je z roku 1422 z Prahy, kdy za její postavení dostal mladík ruku své vyvolené, a slavila

se svatba. Od té doby je májka symbolem příchodu jara, růstu a plodnosti. V hlavním městě bývá dodnes zvykem přinést kytičku k soše Karla Hynka Máchy, romantického básníka, jehož majestátní lyricko-epická skladba Máj tento svátek lásky proslavila.

Kytka a věneček

V některých částech země obcházeli chlapci s májkou svobodné dívky a dostávali od nich dárečky. Večer se pak konala májová veselice, které se říkávalo Kytka. Jestliže byl večer v režii dívek, pak se této oslavě říkalo Věneček. Dívky dávaly chlapcům zelené věnečky.

Majáles

Nepřímo s 1. májem souvisí i majálesy, tedy studentské reje a oslavy. Tradice studentského veselí se dochovala už od 15. století, tedy od dob, kdy univerzity začaly zažívat rozmach. Již od počátku bylo v tento den studentům tolerováno divoké veselí, taškařice a lehce provokující a pobuřující chování. U nás mají tyto slavnosti tradici od národního obrození. A to druhé obrození zažívají v posledních letech, kdy rok od roku přibývá oslav i oslavujících.

Vzpomínky na Mistra *Jaroslava Kociana a jeho* *příbuzné*

Blíží se Kocianova houslová soutěž a se zájmem sleduji v Orlickém deníku, Ústeckých listech a Koridoru všechny informace. Je mi líto, že se už nemohu zúčastnit poslechu skladeb nadaných žáků z mnoha zemí světa a překrásných koncertů, včetně závěrečného, jak bývalo mým každoročním zvykem.

Jsem už dva roky na vozíčku v Domově důchodců, ale i tak se toho dá hodně stihnout, když je zájem.

Vyrůstala jsem ve větším rodinném domě s rodiči a dvěma mladšími sourozenci. Bydleli jsme v patře a dole byli babička s dědečkem a praděda. Ze strany všech jsme měli mnoho příbuzných a ti se u nás často střídali. Žili jsme ve velmi pěkných vztazích, dodnes mám na dětství a mládí ty nejhezčí vzpomínky.

Jednou u babičky a dědečka čekali návštěvu. Pamatuji si, že byl na stole bílý vyšíváná ubrus a nedočkavě jsme čekali, až zazvoní. Pán šel první, měl dlouhý kabát a smekl klobouk. U

paní mě zaujala veliká kožešina. Patrně mě představili jako nejstarší vnučku. Potom přišla pro mne veliká radost, paní vyndala z kabely plechové nádobíčko. Tak proběhlo moje první setkání s Mistrem Jaroslavem Kocianem a jeho manželkou.

Pro babičku to byl milovaný bratranec Jaroušek, pro nás ostatní strýček Jaroslav a jeho paní jsme říkali teto Mílo. Otec babičky Petr Kocian byl regenschori (ředitel kůru) ve zdejším kostele a jeho bratr Jullius Kocian byl otcem Jaroslava. Oba bratři se věnovali hudbě a vyučovali žáky. Měli ještě další sourozence, byli větší rodina.

Strýček Jaroslav s tetou Mílou nenavštěvovali v Ústí jen příbuzné, ale měli asi 3 km od Ústí na Hutvaldě postavenou krásnou vilu. Je na kopci, na čelní stěně má housle se stuhami a monogramem JK. Ze silnice od Lanšperku je dobře vidět.

Kocianovi zde v létě hodně pobývali a na oplátku zvali ústecké příbuzné k sobě. Bývaly to pěkné rodinné výlety. Druhou vzpomínku mám, že mě při návštěvě někdo vysadil na židli, abych se mohla podívat vysoko umístěným malým kulatým okýnkem. Na čelní stěně jsou dvě. Viděla jsem hluboké údolí

se řekou Orlicí, cestou a lesy. Ten pohled mi utkvěl navždycky v paměti. Ve vitríně mě zaujaly maličké housličky, byly v otevřeném pouzdře, velikosti asi 12 cm. Strýček Jaroslav si toho všimnul, a zatímco návštěva popíjela kávu s nějakým výborným moučníkem od tety (v tom vynikala), rozhodl se, že nám na ně zahraje. Housličky měl naladěné a za chvíli se neslo místností „*Holka modrooká.*“ To bylo překvapení!

Někdy v té době mi věnoval vlastní fotografii s houslemi v rukou, kam napsal věnování: „*Milé neteři (jmenovitě) věnuje Jaroslav Kocian.*“ Rodiče ji dali zarámovat a mnoho let jsme ji měli v obývacím pokoji na čestném místě. Když se před časem učila hrát na housle má pravnučka ve zdejší škole Mistra Jaroslava Kociana, fotografii jsem jí věnovala.

Při naší další návštěvě, kterou mám v paměti, strýček Jaroslav už ležel v ložnici na horním patře. Přál si nás všechny členy rodiny vidět. Vyběhla jsem nahoru po dřevěných leštěných schodech. Musela jsem si sundat ponožky, protože klouzaly a bylo známe, že si na nich strýček zlomil nohu. Příjemně chladily.

K posteli jsme přistupovali jeden po druhém a vím, že jsem stála na měkkém koberečku z beránka. Po těch studených schodech to bylo příjemné.

Strýček seděl na posteli, podepřený polštářem a chtěl, abych mu ukázala ruce. Byl veselý, vtipné povahy a tak řekl: „*Bude z tebe klavíristka nebo zlodějka!*“ Vše si pamatuji dodnes, jen ten výrok znám z vyprávění. Dodávám, že jsem v životě nebyla jedno ani druhé. Na klavír hrála dobře má sestra, externě i vyučovala a ani nevadilo, že měla ruce malé s krátkými prsty. Tak už to v životě chodí.

Se strýčkem Jaroslavem to bylo moje třetí a zároveň poslední setkání. Krátce na to zemřel (1883 – 1950). Rozloučení se konalo v ústeckém kostele Nanebevzetí Panny Marie za zvuku varhan a zpěvu. Přítomni bylo rodinní příslušníci, přátelé z Ústí, Prahy i odjinud, mnoho jeho ctitelů a zástupci města.

Po obřadu, při vynášení rakve z kostela se rozezněl zvon, který provázel zemřelého, dokud byla vidět jeho rakev. Tento zvyk se zde dodržuje dodnes. K odvozu na hřbitov se používal černý ozdobný prosklený kočár, tažený koňmi. Vešly se na něj i věnce a květiny. Průvod postupoval pomalu kolem náměstí, na začátku nesl ministrant kříž s černým fáborem, pokračovali další ministranti a pan děkan. Dechová hudba smutně hrála. Zabočilo se do nynější ulice Mistra Jaroslava Kociana, kde je jeho rodný dům. (Původní Pickova ulice byla zkrácena a o tento nový název se zasloužil zejména pan Pavel Sedláček,

dlouholetý předseda Nadačního fondu Mistra Jaroslava Kociana. Byl mnoho let aktivně činný při KHS i jinak).

Dále se pokračovalo Pickovou ulicí směrem na Libchavy. V místech, kde se odbočuje prudkým kopcem k zahradnictví, se vyjíždělo na hřbitov ze zadní strany vysokou kovanou bránou. Byla jsem vícekrát svědkem, že pro koně to byl nesnadný výjezd.

K hrobu byla rakev nesena čtyřmi muži, většinou členy rodiny. Mistr Jaroslav Kocian si přál být pochován na hřbitově ve svém milovaném Ústí nad Orlicí, vedle svých rodičů a dalších příbuzných. Místo jeho dočasného odpočinku se nacházelo na levé straně oblouku poblíž centrálního kříže. Byla to vkusná hrobka s jednoduchým kovovým křížkem, jak jsem si prohlédla už jako starší. Pohřeb se konal v chladnějším období, to usuzuji z toho, že jsem stála stísněná mezi dlouhými pánskými kabáty. Nebylo to příjemné, až se mi podařilo protlačit ven k Andresově hrobce s vysokým bílým andělem. To mne uspokojilo, od otevřené hrobky jsme byli dost daleko a více si nepamatuji.

Další moje vzpomínka se váže k odvozu Mistra Jaroslava Kociana z Ústí do Prahy na Vyšehradský Slavín. Bylo to v roce 1958, chodila jsem ještě na základní školu. Z hovoru dospělých si pamatuji, že exhumaci prováděl pan Čáslavka. Připravoval

zemřelé do rakví k pohřbům, bylo to jeho povolání. Byl nejen nešťastný z toho, že Mistr Jaroslav Kocian opouští Ústí, ale hlavně, že hýbat s ním považoval za nedůstojné a rakev z Prahy byla menší. Vystavena byla u domu čp. 7 na náměstí, vpravo stála teta Míla, vlevo někdo hovořil. Rozloučit se přišlo půl Ústí. Nevím, kdo stál za jeho převozem do Prahy. Jak jsem tam později jezdila s pocitem, aby tam nebyl opuštěný, Vám napíši do dalšího Měsíčníku.

V našem Domově důchodců jsem objevila další pamětnici Mistra Jaroslava Kociana. Je jí paní Maruška Kalousová, má už přes 95 let, ale vidí vše jako dnes. Mistr Jaroslav Kocian přijížděl do Ústí se svou manželkou poměrně často. Vodil ji pod paží, smekal klobouk, když zdravil a nosil hůlku. Také paní měla zajímavé klobouky. Byli vždy pěkně oblečeni, podle poslední pražské módy.

Tenkrát se na náměstí korzovalo. Udrželo se to až do mého mládí. Scházeli se tam hoši i děvčata a často si jedou druhého namluvit.

Dnešní uspěchaná doba nic takového nezná a ani my zde ve svém věku nedohlédneme, jak to dnes chodí? Největší neměnnou hodnotou je zdraví a to přejeme všem!

Marie Sikorová, obyvatelka Domova

Trénujeme paměť

Dle instrukcí určete slova, která mají určitý význam i tehdy, pokud je čteme pozpátku.

Tam: nakažlivá choroba z dávných dob

Zpět: příslušník jedné z národnostních menšin

Tam: korýš

Zpět: ledovcový kotel

Tam: zakalení

Zpět: nátěr

Tam: obyvatel státu ve Středozeří

Zpět: dřevnatá rostlina bez kmene

Tam: velké překvapení

Zpět: proutěná nádoba

Tam: potom

Zpět: mys

Tam: povrchový důl

Zpět: šatní motýlek

Tam: prohra v šachu

Zpět: určení směru

Tam: zařízení k pečení

Zpět: husitská zbraň nebo nástroj k mlácení obilí

Tam: plavidlo z klád

Zpět: hrob (zastarale)

Správné odpovědi: Mor – Rom;

Rak – Kar

Kal – Lak

Řek – Keř

Šok – Koš

Pak – Kap; Lom – Mol; Mat - Tam

Pec – Cep

Vor - Rov

Smějeme se

Lojza si stěžuje kamarádovi:

„Celou noc jsem nespál, myslel jsem na to, kde vezmu 50.000 Kč.“

„A proč jsi nepřišel za mnou?“

„Ty bys mi půjčil ty peníze?“

„Ne, dal bych ti prášek na spaní.“

Potkali se dva sousedé: „Lojzo, nemohl bys mi půjčit stovku? Mně totiž ještě nedošly peníze.“

„No to jsi na tom ještě dobře, mně už došly dávno.“

„Ty jsi zase propadla v autoškole z křižovatek?“

„Ne, jen mi to odložili.“

„A na kdy?“

„Až budou všude nadjezdy.“

„Pane vrchní, jsem tu se slečnou a vy mi počítáte tři večere.“

„To ano. Ale vaše žena, která vás pozorovala támhle od toho stolu, měla také hlad.“

„To je omyl, pane,“ říká vrátný maskovanému muži.

„Maškarní ples je o dva domy dál. Tady je banka.“

„Prej tě vyhodili z práce v ZOO?“

„Jo, byl jsem na tu práci asi moc pomalej. Ráno vstanu a jdu krmit. Otevřu klec a frnk, obě želvy zdrhly!“

Jak jsme se měli v dubnu

Navštívili jsme Velikonoční výstavu ČČK v Galerii pod radnicí.

Napekli jsme 120 mazanců a připravili jsme jednohubky z 50 rohlíků.

Při canisterapii jsme se potěšili s pěti štěňátky labradora.

Hráli jsme Bingo a vyráběli jarní dekorace.

Báječné odpoledne jsme si užili s čarodějnicemi. Od zábavy nás neodradil ani chvílemi intenzivní déšť.

Zdroje:

PRANOSTIKY ROKEM KROK ZA KROKEM, Albatros Praha, 2006, Z. Kovaříková, Viola, Lyčková, ISBN 80-00-01989-2

<https://www.pranostika.cz/kveten.html>

Časopis Darina, květen 2020. Vydavatelství: Bc. Barbora Rýdlová U zahrádek 16, 742 83 Klimkovice. ISSN 2336-4866, MK ČR E 21752.

Sudoku pro seniory. Nakladatelství Fragment 2016. Albatros media a.s.

<https://living.iprima.cz/ceske-tradice-a-svatky/kde-se-vzal-zvyk-libat-se-na-1-maje-pod-rozkvetlou-tresni>

Sociální služby. Odborný časopis. Ročník XXIII. Prosinec 2021, str. 37.

https://www.geocaching.com/geocache/GC8ANPZ_oustecti-rodaci-mistr-jaroslav-kocian?guid=478ea798-c5d4-4d21-9527-880267769ba6

